

Ett besök hos spanska legationens nyinflyttade härskarinna madame Isabel de Palencia, socialist, med borgerlig katolsk make. Hon berättar här om sig själv och sitt liv hemma och i landsflykt

MINISTERN FRÅN

REVO

Overst t. v.: Interiör från spanska ministerhotellet, f. d. prins Carls palä på Djurgården. Röda salongen. — T. v.: Spaniens nye minister, madame Isabel de Palencia, vid skrivbordet på spanska legationen. — Ovan: Mor och dotter i trapphallen med trappan upp till övre våningen, där arbetsrummen äro inrymda.

Ovan: Ännu en interiör från det praktfullt inredda ministerhotellet. Matsalen.

Bilden t. v.: Mor och dotter.

T. h.: Madame de Palencia vid fönstret, berättar om sin beundran av Stockholms skönhet.

OLUTIONSLANDET

Den föregående spanska ministerns dramatiska sorti har självfallet väckt till liv en viss nyfikenhet på hans efterträderska. I Spanien kämpas en kamp på liv och död, stridens efterdyningar har ju nått ända hit. Legationen står i ständig telefonförbindelse med Madrid. Det är säkerligen ingen sinnekur att sitta överksam så långt från händelsernas centrum, hänvisad till att följa skiftningarna i det politiska läget på avstånd, hela tiden medveten om vad de betyda för landets och det personliga ödet.

Hurudan är då den kvinna, som är utsedd att representera Spanien hos oss?

Madame Isabel de Palencia är ingalunda nykomling på ämbetsmannabanan. Hennes karriär är en utomordentlig illustration till kvinnö-emancipationens historia. Från klosterekolan till ministerposten skulle man kunna sätta som rubrik över denna intressanta berättelse ur livet.

Redan vid sjuått års ålder skrev hon sin första bok. Den handlade om en socialist. Visserligen förklarar författarinnan nu skrattande, när boken kommer på tal, att hon vid den tidpunkten hade mycket svävande idéer om vad ordet socialism betydde. Men hennes upprors-känslor hade väckts av de sociala orättvisor, hon såg runtom sig. Född i Malaga i en förmögen borgerlig familj, levde hon en borgerlig flickas liv, gick i klosterekola och fick göra årliga studieresor till England. Hennes mor var nämligen skotska av den kända släkten Tennant, ur vilken lady Asquith också kommer.

Vägen till ministerposten gick över intellektuell och konstnärlig verksamhet. Flera böcker och några stora föredragsturnéer med spansk folklig konst som ämne äro de bestående resultaten av de år, hon ägnat uteslutande åt sådan verksamhet.

Hennes make är nu minister i Riga. Men om sitt äktenskap skola vi låta henne själv berätta. Det gör hon nämligen med en förtjusning som är glädjande i denna de olyckliga äktenskapens och skilsmässornas förlovade tid.

»Min man och jag gifte oss tidigt», säger hon och tar plats i stora salongen ute i legationsvillan, dit Vecko-Journalens medarbetare fått komma för att göra en intervju. »Vi ha alltid arbetat i par och varit

lyckliga nog att ha gemensamma intressen. När vi träffades var min man jurist, men övergav snart nog detta yrke för att helt ägna sig åt konstnärlig verksamhet. Hans far var också konstnär. Min make har skrivit flera böcker, hunnit med att vara biblioteksman och museiintendent. Våra första år som gifta voro rätt svåra. Vi hade det inte så lysande ställt, men vi arbetade båda. Jag skrev artiklar till tidningarna, medarbetade i de engelska Standard och Daily Herald, levererade konstkritik i 'El Sol' och skrev böcker. 'Barnets själ' och 'Säningsmannen sår sin säd' samt dramat 'Havet kallar' äro kanske de mest kända. Det sistnämnda har uppförts på 'Little Theater' i New York. Vidare for jag ut på föredragsturnéer för att tala om den folkliga spanska konsten bl. a. till U. S. A. Jag blev mor till två barn. Min dotter Marissa är med mig här. Hon är tjugotvå år och lärarinna till professionen, medan min son är läkare.

Under Prima de Rivieras diktatur måste min man gå i landsflykt. Vi tillhörde ju den radikala intellektuella kretsen i Madrid. Själv är jag socialist, medan min man är inskriven i det katolsk-republikanska partiet, ett borgerligt vänsterparti. Emellertid kom ju republiken 1931 och med den en ökad politisk och social verksamhet för oss båda. Min man blev guvernör först i Almeria och sedan Gaudalajara, medan jag själv hade glädjen att få bli Spaniens första yrkesinspektris.»

Madame de Palencia deltog naturligtvis också i humanitär verksamhet. Lyceumklubben i Madrid är ett av hennes verk. I den var hon för övrigt själv ordförande under tio år, under vilken tid klubben hann med att grunda ett vackert hem för arbetande kvinnors barn och giva blindvården stöd. I Genève har hon arbetat som delegat vid Arbetsbyråns och vid Nationernas förbunds generalförsamling samt sedan 1933 som medlem av Arbetsbyråns råd. F. n. är hon en av de sju medlemmarna i Nationernas Förbunds expertkommitté för slaveriets bekämpande. Den internationella kvinnörörelsen har i henne ett gott stöd. Det är alltså en utomordentligt verksam kvinna som nu representerar spanska regeringen hos oss.

A. M.